

От ушлах. Нека умра в България. Оти па там?

(Как попадна в Ансамбъла?)

... Почнаха приятелите: “Ела да свириш”, и я изпъкнах. Понеже имаше свиркари от Петрич в Ансамбъла.

(Кои бяха?)

Шаин – първия музикант, той е най-добрия. Аз постъпих 64-та. 62-ра той са набожда. Отива да бере писки за зурната от тръстика. Тръстика. Добре, ма тя кат са реже и получава едни игли такива. Той я настъпил и са набол и не можал да замине. Втория – тъпанджия, го згазва влака. Ебедин. И той от Петрич. Това е групата от Петрич. И правят моабет – ми сега искаме зурнаджия. И зимат един от Гоце Делчев – Амст. Кара Амст се казва. Свирил там две-три недели и жена му казва: “Ако ти си там, аз ке си бягам. Ти че си у Благоевград, а тука сама ли да живея? Ма си артист, що ме интересува! Тука до мене, плътно до мене!” И напуска.

И аз един път, Петър Манов беше тука към културния дом. Петър Манов – той командваше сичко. И пращаа отгоре: да се намери човек зурнаджия, сме чули за некой Манчо. Добре, ма как си спех, късмето ми е играл. Стъпил е тука (показва рамото си – б. а.). Дай една ракия, ма! Нали казваа, пилето стапва един път. Си спа, и към осем часа дожда чистачката от читалището. Манчо, Манчо! Дай една ракия от там, ма! Три кила тури! И дига ме чистачката: Манчо, Манчо... Аз станувам. Що е? Рука та бай Петър Манов! В осем и половина да дойдеш в читалището. У съвета. Отивам. Манчо, къв си хубав, отиваш да са премениш бела риза, костюм и бегай на преслушване в Благоевград! Бегай на преслушване, късмета ти игра! Манчо зима зурната, писката и тръгва. Кокарешков, бог да го прости, запомни ли го? Сандре Кокарешков: “Яла!” И налегнаа пианото. Намери тая гама. Направи ми това, Круша се казва. И я по него я наприх. “Ти си точен! Ходи долу веднага!” Беше репетицията, дека е театъра Благоевград, долу в мазето. Дека е паметника. Добре, ама аз зимам акардеонист. Викам: “Ела тука с мене. Дръж тая гама и го правим”. Викат: “Тоя е факир, бе!” Стефанов вика: “Стаята ти е на старата автостанция, там нали знаеш. Е ти стаята, иди си земи багажа и сядай тука. Ти си готов!”

Скараа се със Филип Кутев. Това е най-интересното. Понеже тъпанджията са разболел. И викаа: “Манчо, знаеме, че знаеш и да тупаш!” Викам – “Да!” Земам тапано, у зала Универсиада сме. Земам тапано и заобиколих така сцената и клекнах. Така над главата (показва жеста с обикаляне на главата с *токмака* – б.а.) и рекох с тапанарката така... Маниер. И чукнах по дюшетето и пак така и па – бум! Те седнали на първата седалка. И рекъл Филип Кутев: “Дай ми го! Дай ми го тоя, бе! Аз ше му дам апартамент в София”. Стефанов така: “Тоя не го продавам!”

Тоя е такъв, че вика, като одихме в Тунис и Ирак, на него не му дадоха ядене, решиха че е от них. Я съм малко жълт. Физиономията същата. Секи втори човек с мустаци. Добре, ама одихме да са редим на ядене. Сега Аргиров (певецът Илия Аргиров – б.а.) е пред мене и Анчето. Знаш коа Анче, танцьорката на Ицо художника от Благоевград. Това е на Веска Баракова брат. Веска Баракова по история, партизанско движение. Сега сме я, Аргиров и Анчето. Тримата сме църни. И не ни даваа ядене. Викаа, да сме откраднали и сме влезнали с чужденците да прекараме да ядеме и ние. Яз влизам и гледам наште. Щото немския език с ръцете се по-добре познава. Пиле, пиле (имитира махане с криле – б.а.). Па пиле там за пръв път видех, как се въртат пилетата, как се пекат. И дожда оня на кухнята и казва: Ента булгар? Аз знам арабски.